

andre Ord mellem Staderne eller Ruserækkerne, at Ruserne ikke maa anbringes paa dybere Vand end 4 (undertiden 5 eller 6) Fod, at et Sæt ikke maa være længere end 100 Alen, og at der paa samme ikke maa findes mere end 2 Ruser, have ganske vist Udseende af og ere i Virkeligheden ogsaa meget fredelkende lige over for Rejerne, men de have tillige den Fordel for de stedlige Fiskere, at de lade disse alene om at fange Rejer, dersom der ellers er nogen at faa, i det af Vedtægten omfattede Vandareal. Da nemlig de stedlige Fiskere have let ved at komme først med at udsætte deres Rejeruser, kunne de herved først besætte Bladsjerne, og kommer der senere Fiskere andetsteds fra og vil forsøge deres Lykke med at fiske Rejer paa Vedtægtsomraadet, saa ere Bladsjerne besatte, og saa holder man Vedtægten op for dem og siger, at flere Ruser, end der alt staar, maa der ikke komme. Ikke heller behøve de stedlige Fiskere at anstrænge sig med store Bekostninger for at kunne besætte Bladsjerne, da saadanne Bestemmelser som om de lange Afstande mellem Søtterne, at disse sidste kun maa anbringes paa lavt Vand, ikke være længere end 100 Alen, og kun indeholde 2 Ruser etc., ikke stille store Fordringer til Mængden af Redstaber for at kunne besætte Bladsjerne. De stedlige Fiskere kunne saaledes beherske dette Fiskeri og gennem Vedtægten indrette samme paa den Maade, som de finde overkommelig for deres økonomiske Vilkaar med Hensyn til Anskaffelse af Redstaber.

Spørger man nu, om ikke disse mange Bestemmelser i Vedtægterne dog alligevel have ophjulpet Bestanden af Rejer i vore Farvande, saa maa man beklage at maatte svare, at det træffer sig saa uheldigt, at netop omtrent siden da ere Rejerne blevne mere og mere sjældne i en stor Del af vore Farvande, og at vi saaledes, sikkerlig uden at Vedtægterne have gjort hverken til eller fra, ere komne ind i en Periode, i hvilken Rejen i høj Grad svigter os til stor Glæde for Fiskerne. Det Tab, som herved foraar-

sages Fiskerne, hidrører ikke alene fra det manglende Salg til Konsumenter, men endnu mere deraf, at Fiskerne i stor Udstrækning savne Rejen til Agn, som det er vanskeligt at skaffe tilstrækkelig til Stede ad anden Vej. I øvrigt kender man kun meget ufuldkommen Rejens Forplantelseshistorie, hvorom nærmere kan efterses en af Dansk Fiskeriforening udsat Prisopgave.

Man kan spørge, om det dog ikke i og for sig kan være rigtigt og billigt, at der sikres de stedlige Fiskere en Fortrinsret til Fiskeri i det Farvand, der ligger dem nærmest, og i hvilket de derfor ere anviste paa hovedsagelig at søge deres Erhverv. Det var dette, som foresloges af Fiskerikommissionen af 1873, men som meget eftertrykkelig blev tilbagevist af Regeringen (se Tidendens for 1875—76, Tillæg A., Sp. 1627) og vistnok med ubestridelig Røje. Saa længe Fiskeriet ved vore saa rigelig vandomsfyldte Kyster kun blev drevet paa den Maade, at de saa Fiskere, som der fandtes, kun benyttede de samme Slags Redstaber, som deres Forfædre i Generationer havde betjent sig af og kun fiskede i de nærmeste Vandebanden for deres Dør, befandt Fiskeriet sig i en Tilstand af Stagnation, der udelukkede ethvert Fremskridt. Heraf var Følgen den, at dette Erhverv kun ernærede saa Statsborgere paa en meget tarvelig Maade. Den Tid ligger ikke længere tilbage end vel i Slutningen af Halvtredserne og Begyndelsen af Trederne i indeværende Aarhundrede. Det, som bragte Liv og Opsving i vort Fiskeri, om end, som saa ofte, hvor noget nyt bryder sig Bane, under megen Misnøje, Kamp og Modsigelse, var Opkomsten af Baadene, med hvilke driftige Fiskere sejlede omkring paa mange forskellige Steder og afvandt Havet et Udbytte, hvis rige Størrelse vakte de stedlige Fiskeres baade Forbauselse og Forbitrelse, idet de mente, at disse Baad udtømte Fiskeriet baade i Nutid og for en uoverskuelig Fremtid. Det endte med, at paa de fleste Steder, hvor Forholdene egnede sig dertil, gif de lokale Fiskere om-